

de

EGLUTÈ

1974 BALANDIS

EGLUTĖ

1974 BALANDIS

turinys

- 3 KLAUSYKIT, KLAUSYKIT, R. Jotvingytė
- 4 LEGENDA, P. Jurkus ir E.J.
- 12 KA MUMS REIŠKIA VARPAI, mokinių rašiniai
- 15 JEI PAVASARIS, Samanė
- 16 MARGUČIU KONKURSAS, N. Butkienė
- 23 PAVASARIO JUOKAS, Z. Tenisonaitė
- 24 ISDYKES KIŠKIUKAS, R. Karosaitė
- 27 GALVOSŪKIAI, R. Karosaitė
- 28 JUODASIS OKTOPAS, R. Valiulytė
- 31 PAVEIKSLŲ PARODA
- 32 NAUJOS KNYGOS

piešiniai

- J. Paukštienė — viršelis
- O. Mikailaitė — 3
- A. Korsakaitė-Sutkuvienė — 4-11
- Z. Sodeikienė — 12
- P. Osmolskis — 15
- A. Sruoginienė — 16-22 ir 23
- R. Karosaitė — 24, 25, 26
- R. Valiulytė — 28, 30

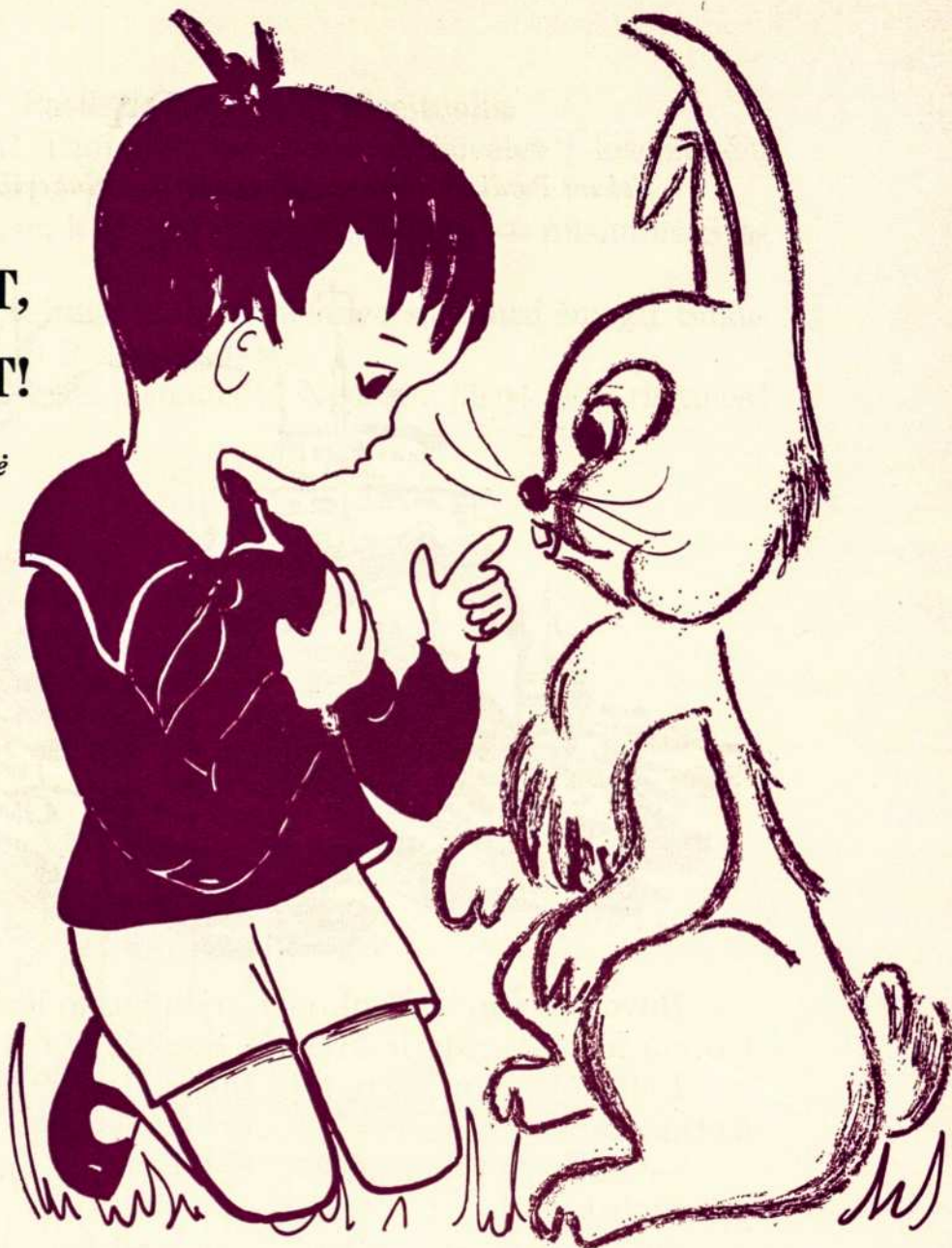

EGLUTĖ — vienintelis lietuviškas laikraštėlis vaikams išėjimoje. Redakciją sudaro: ses. Ona Mikailaitė, Elena Juknevičienė, Danguolė Sadūnaitė. Administruoja ir spausdina Nekaltai Pradėtosios Marijos Seserys, Putnam, Connecticut 06260. Prenumerata metams — \$5.00, vieno numerio kaina — \$0.50.

EGLUTĖ — "The Little Fir" is a magazine for Lithuanian children. Published monthly except July and August by the Sisters of the Immaculate Conception. Published and printed at Immaculate Conception Convent, Putnam, Connecticut 06260. Yearly subscription — \$5.00; single copy — \$0.50. Second class postage paid at Putnam, Connecticut 06260.

KLAUSYKIT, KLAUSYKIT!

Ritonė Jotvingytė

**Zuikučiai puikučiai,
Zuikučiai maži,
Klausykit, klausykit —
Žinutė svarbi:**

**Karkluos pumpurėliai,
Žibutė miške,
Zuikučiai puikučiai,
Velykos jau čia!**

**Vaikučiai išdykę,
Vaikučiai linksmi,
Smarkuoliai, greituoliai
Ir tie ir kiti —**

**Klausykit, klausykit —
Velykas linksmi
Skardena bažnyčių
Didieji varpai.**

LEGENDA

Sekant Pauliaus Jurkaus "Kregždės ant Nukryžiuotojo pečiu"

paruošė E. J.

Buvo pavasaris. Paukščiai grįžo į savo lizdus. Sykiu su savo motina namo skrido ir kregždė Svajotoja.

Kelionėje, kur Svajotoja pirmą kartą pamatė laivus, jos motina tarė:

— Pavargau. Liksiu čia. Bet tu — skrisk. Skrisk namo — prie Baltijos.

Svajotoja pakilo. Skrydyje ją pasitiko kita kregždė — ta, kurią visi vadino Greituolio vardu.

— Esi smarkesnis už vėją, — kalbino Svajotoja Greituolį.

— Puiki ir tu. Patikai man, kai liūdėjai prie motinos kapo, pagyrė ir Greituolis Svajotoją.

Kregždės susitarė skristi kartu. Svajotoja čiulbėjo:

— Lekiam į miestelį. Į tą, kur žvejai atveža parduoti menkes.

— Sutinku. Lėkim, — pritarė Greituolis.

Ir nėrė. Kol atskrido, kregždės pavargo. Miestelyje, nutūpę ant vieno lango lentutės, kregždės atleido sparnus.

— Čia ramu. Pasilsėkim, — sakė Greituolis.

Bet, kur tau! Tuoį atšvilpė vėjas ir, išivėlęs į kregždučių plunksnas, jas taršė, pustė ir kedeno.

— O aš maniau, kad mes parnešėm šilimą, — nusiminė Svajotoja.

Kregždės cypsėjimas prikėlė už lango snaudusį žmogų. Snaudalius atidarė duris ir ėmė šaukti:

— Jūs man čia triukšmausit! Nenoriu jūsų! Štiš raganos! Štiš!

Kregždės pakilo. Jas pasitiko dar šaltesnis ir dar stipresnis vėjas.

— Neatlaikysiu, — cypsėjo Svajotoja.

— Per silpni ir mano sparnai, — nusiminė ir Greituolis.

Vėjas, iškėlęs kregždes virš miestelio bažnyčios bokštų, staugia bloškė žemyn. Krisdamos žemyn, kregždės pamatė, kad bažnyčios vienas langas išmuštas. Pro tą išmušto lango skylę Svajotoja ir Greituolis įlindo vidun.

— Tylu ir šilta čia, — džiaugėsi kregždės.

Svajotoja ir Greituolis paskraidė, paskraidė ir vietelėje, kur buvo ramu — užmigo.

Kitos dienos rytą, kregždutes prikėlė keisti garsai.

— Kelkis! Paklausyk! Jūra užia! — budino Greituolis Svajotoją.

Ne, Greituoli, ne jūra. Garsai ateina iš tų blizgančių vamzdžių. Čia kartą buvau su savo motina, — prisiminė Svajotoja.

— Motina man sakė, kad tai vargonai, — aiškino ji Greituoliui.

Greituolis savo draugei norėjo pasakyti, kad ji labai daug matė ir daug žino, bet Svajotoja jau nardė po bažnyčią ir, atskridusi pas Greituolį, tarė:

— Mes miegojom ant nukryžiuoto žmogaus pečių.

— Svarbu, kad buvo gerai. Svarbu, kad pasilsėjom, — džiaugėsi Greituolis, — nesvarbu, kur miegojom, — sakė jis. — Esu alkanas, skriskime pusryčių, — kalbino Greituolis Svajotoją, bet Svajotoja:

— Ne. Ne, Greituoli, ne, — čiulbėjo ji, — tu tik pažiūrėk, kaip šis žmogus apdulkėjęs. Argi nori, kad jis kentėtų dar ir tol, kol mes prisiliesim? Nudulkinkim jį. Padėk man, Greituoli.

Kregždės dirbo. Skrido ir skrido. Kilo aukštyn, leidos žemyn ir suko aplink tol, kol ant nukryžiuoto žmogaus neliko nė vienos dulkės.

— Kas tave čia prikalė? — paklausė kregždės Nukryžiuotojo.
 — Žmonės, — atsakė jis joms.
 — Žmonės? Už ką? Ką tu jiems padarei?
 — Aš juos mylėjau...
 — Ot negerai žmonės! Mes juos pamokysim! Mes jų vaikams primėtysim molio į akis. Ar gerai?
 — Ne, negerai, — tarė Nukryžiuotasis. Ne. To nedarykite. Aš juos myliu.
 — O kas tu?
 — Aš Gyvojo Dievo Sūnus...
 Kregždės nėrė žemyn.
 — Dieve, Dieve! — gailiai cypsėjo kregždės. — Atleisk, ne-
 pyk, kad mes miegojome ant tavo pečių. Mes nežinojom... Mes manėm...

— Nebijokit. Pasilikit ant mano pečių. Jūs man patinkat, —
 kalbino Kristus kregždutes.

— Negalim dabar, ne! Dabar būsim labai užsiėmę. Turime, matai, surasti mūsų lizdeliui vietą, — čiulbėjo Svajotoja ir Greituolis.

— Nepalikit manęs vieno. Man būtų labai liūdna, — kalbėjo kregždėms Kristus.

Svajotoja ir Greituolis nustebo:

— Ar gali būti, kad tu dar ir mūsų lizdą nori ant savo pečių turėti?

— Tikrai, tikrai prašau. Pasilikite.

— Tu geras! Tu geras!, — vėl skraidė ir čiulbėjo abi kregždės. Tik dabar dar palauk, mes labai išalkę, bet mes grįšime tuoj, tuoj, tuoj... — žadėjo Svajotoja.

Pasisotinę ir suvilgę sparnelius, kregždės grįžo. Drėgnais sparnais nuplovė Kristaus veidą, supylė į lūpas po lašelį vandens ir į akis atvedė saulės spindulį. Bet... kregždėms atrodė, kad Kristus vistiek dar labai liūdnas.

— Papasakokim jam, ką matėm, — gal pralinksmės, — pasitarė kregždės.

— Tik paklausyk, ką tau pasakysiu, — čiulbėjo Kristui Svajotoja. — Tenai jau pavasaris. Jau šilta ir žalia, tenai — lauke.

— Ir, matytum, kokie gražūs vaikai savo spalvotose rūbuose, — parskridęs iš lauko, pasakojo Greituolis.

Taip buvo ilgą laiką. Bet syki, kai už Nukryžiuotojo pečių ėmė judėti Svajotojos ir Greituolio vaikai — Kristus nusišypsojo.

Tos šypsenos kregždės nepamiršo niekada. Svajotoja į Nukryžiuotojo ausį, čiulbėjo ne kartą:

— Tavo juokas, kaip dobilų žydėjimas...

— Tai dėl to, kad tu toks geras, — nekartą guodė Kristų ir Greituolis.

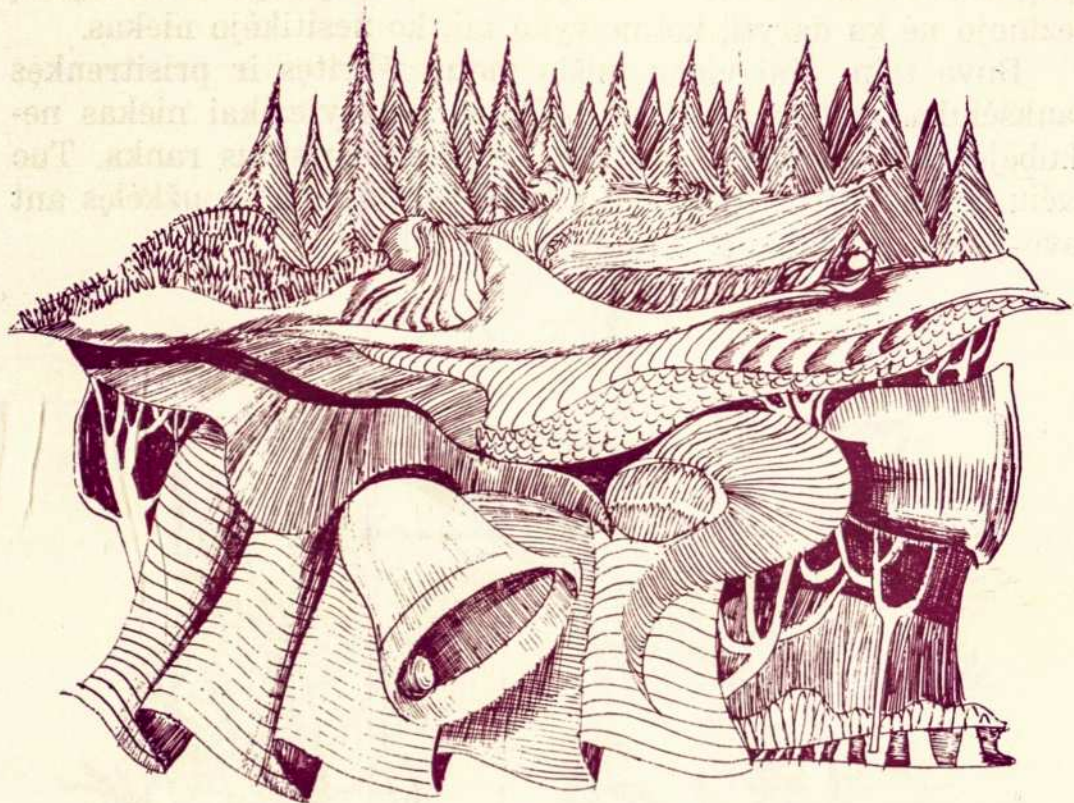
Svajotojai ir Greituoliui ant Nukryžiuotojo pečių sekėsi. Tik syki, kai iš lizdo iškrito vienas jų vaikas, Svajotoja ir Greituolis nežinojo nė ką daryti, kol neįvyko tai, ko nesitikėjo niekas.

Buvo taip. Kai vienu mišių metu, iškritęs ir prisitrenkęs paukščiukas gulėjo altoriaus pačiame viduryje, kai niekas neskubėjo jam pagelbėti — staiga atsileido Kristaus ranka. Tuo pačiu metu Kristus pasilenkė, paėmė paukščiuką ir, užkėlęs ant savo pečių, prisiglaudė prie kryžiaus vėl.

Bažnyčioje rados nepaprastai tylu... Tik varpinėj, niekeno nepajudinti, ėmė skambėti visi varpai.

KĄ MUMS REIŠKIA VARPAI

*Šiuos rašinėlius parašė ir piešinėlius nupaišė Maironio lit. mokyklos,
Lemont, Ill., šešto skyriaus mokiniai.*

VARPAI

Yra visokių varpų: bažnytinių, kalėdinių ir šaukiančių žmones pietums. Varpų yra visokių dydžių. Mes beveik kiekvieną dieną juos girdime. Prieš Kalėdas daug melodijų girdime skambančių varpais.

Gailutė Biskytė, 11 m.

MALDOS VARPAI

Kai varpai skamba, žmonės sustoja ir kalba maldas bent porą minučių. Dailininkas Millet krikščionių paprotį melstis, varpams skambinant, pavaizdavo savo paveiksle "Angelus Domini". Lietuvoje žmonės taip pat meldavosi, kai skambindavo varpai.

Linas Sutkus, 10 m.

FILADELFIJOS LAISVĖS VARPAS

Filadelfijos Laisvės Varpas pirmą kartą skambėjo liepos mėn. aštuntą dieną, 1776 metais, — skelbė Amerikos nepriklausomybę.

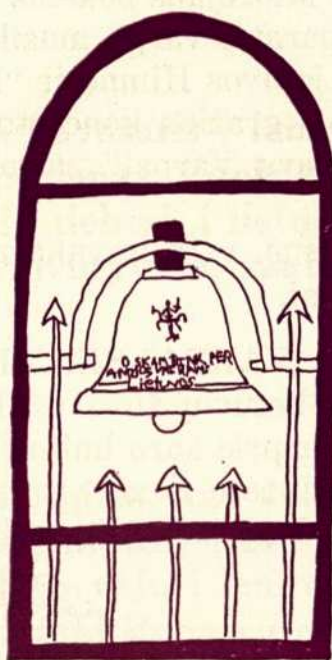
Laisvės Varpas nukrito nuo bažnyčios 1835 metais. Todėl Laisvės Varpas turi plyši. Jis dabar stovi Nepriklausomybės rūmuose Filadelfijoje.

Jis kabo nuo 1776 m. iki 1835 m. Nukrito todėl, kad supuvo medis ant kurio jis buvo pakabintas. Dabar turistai stengiasi jį pamatyti.

Vilija Sutkutė, 11 m.

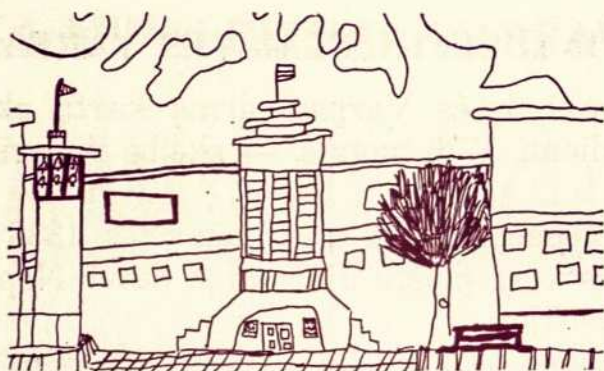
LAISVĖS VARPAS

Indrė Ardytė, 10 m.

Amerikos lietuviai padovanojo Laisvės Varpą nepriklausomai Lietuvai. Tas varpas buvo nulietas pagal Amerikos “Liberty Bell” su įrašu: “O skambink per amžius vaikams Lietuvos. Tas laisvės nevertas, kas negina jos!”

Varpas kabo Karo Muziejaus bokšte. Tada toje pačioje vietoje buvo pastatyti nauji rūmai, kurie buvo pavadinti Vytauto Didžiojo Muziejaus vardu. Į šių rūmų bokštą buvo perkeltas ir Laisvės Varpas. Varpas skambėdavo kiekvieną vakarą, kai nuleisdavo vėliavą, ir skambėdavo tautinių švenčių iškilmėse. Šiuo metu Lietuvoje Laisvės Varpas daugiau nebeskamba.

piešinys Rimo Buinevičiaus

VARPAI KARO MUZIEJAUS BOKŠTE

Karo Muziejaus bokštas turi 35 mažus varpus. Prie jų buvo įrengti aparatai varpų muzikai išgauti. Į šituos varpus buvo įjungtos Lietuvos Himno ir "Marija, Marija" melodijos. Muzikai suruošdavo gražius koncertus.

"35 Kovų Varpai" pavadinti žuvusiųjų Lietuvos vaduotojų garbei.

Kasdieną, rytą ir vakarą, Karo Muziejaus bokšte skambindavo varpai.

Rimas Buinevičius, 11 m.

VARPAI SKAMBĖTŲ PARTIZANAMS

Daug lietuvių žuvo už Lietuvos laisvę. Partizanai kovojo miškuose ir prie karo linijos. Jeigu Lietuva būtų laisva šiandien, varpai skambėtų tiems partizanams. Dabar to jie negali daryti, nes rusai daug bažnyčių uždarė...

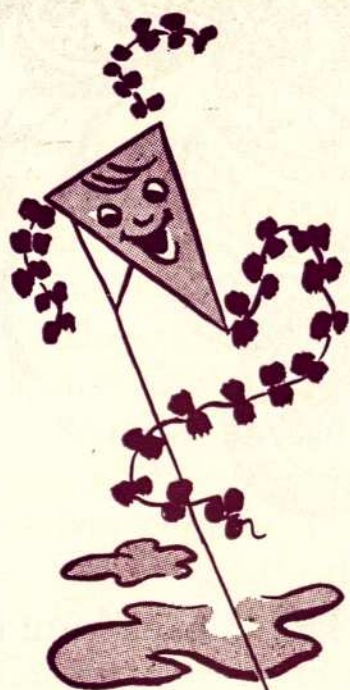
Aras Sutkus, 12 m.

piešinys Aro Sutkaus

JEI PAVASARIS

Samanė

Jeį pavasaris į langą,
Į purienas, į gelsvas,
Jeį į debesį, į lietu,
Į vaivorykštės spalvas —

Aš į girią, aš į žalią,
Aš į pievas, į lankas,
Aš su vėju į lenktynes,
Su paukšteliais į dainas.

MARGUČIŲ KONKURSAS

Nijolė Butkienė

Prieš Velykas vaikai susirūpino: ką įdomaus būtų galima padaryti šventėms?

— Turiu pasiūlymą, kurį galės įvykdyti visi — dideli ir maži, — vieną dieną iškilmingai pranešė Arūnas.

— Kokį? Kokį? — susidomėjo vaikai.

— Padarykim margučių konkursą. Kurio margutis bus didesnis ir gražesnis, tas laimės dovaną.

— Kokią dovaną? — norėjo žinoti Gintas.

— Tai paslaptis, — šyptelėjo Arūnas.

— O kas tą dovaną skirs?

— Pats vyriausias iš mūsų būrio, — pasakė Arūnas.

— Tai tu, Arūnai, — įsikišo Linas.

— Ne, ne, — tuoj sušuko mergaitės. — Mes nesutinkame. Arūnas pats konkurse dalyvaus ir pats laimėtoji dovana skirs. Aišku, kad jo margutis jam labiausiai patiks!

— Teisėjas turi būti pašalinis asmuo, — rimtai pasakė Živilė.

— Kas yra tas paš. . . paš. . . pašlubinis asmuo? — šnabždėjo Gintas Linui.

— Jokių pašalinių asmenų mums nereikia, — tarė Arūnas. — Nebijokit. Visi matysime, kieno margutis bus didesnis ir gražesnis.

— Bet iki konkurso dienos niekam savo margučių negalima rodyti, — pirštu pagrasino Živilė.

Visi sutiko. Nuo tos dienos vaikai ėmė rūpestingai tikrinti kiaušinius šaldytuvuose. Kiekvienas norėjo rasti patį didžiausią.

— Mamyte, kurio paukščio kiaušinis yra didžiausias? — klausė Gintas savo mamos.

— Strauso.

— Ar tu gali man nupirkti strauso kiaušinį?

— Ne, negaliu. Čia strausų nėra, jie Afrikoj gyvena.

— Tai kokį kitą didžiausią kiaušinį gali nupirkti?

— O kam tau reikalingas tas didžiausias kiaušinis?

Gintas ėmė ir išpasakojo mamai visą konkurso paslaptį.

— Gerai, paieškosiu didelio kiaušinio, — tarė Ginto mama. — Bet ar tu mokėsi jį gražiai nudažyti?

— Dažysim abu, mamyte.

— Tada nebus tavo darbas, Gintuli.

— O, aš pats dažysiu, bet tu man tik truputį padėsi. Gerai, mamyte?

Ginto mama krautuvėje rado didelį anties kiaušinį, kurį paskui abu kartu dailiai nudažė.

Mirga ilgai, ilgai dažė savo kiaušinį, bet iš jos dažymo niekas neišėjo. Tada ji paėmė tėvelio dažytą, patį gražiausią margutį ir taupė konkursui.

Arūnas daug laiko negaišino. Nusipirko vidutinio dydžio šokoladinį kiaušinį, kad pačiam nereikėtų dirbti.

Linus namuose rado du didelius nedažytus medinius kiaušinius. Vieną, truputį mažesnę, padovanojo sesutei, jei ji abu kiaušinius nudažys.

Živilė pati išsirinko didžiausią iš mamos nupirktų kiaušinių, pati gražiai išmargino ir pasidėjo konkursui.

Didžiojo šeštadienio popietį vaikai susirinko įprastoje vietoje už Lino ir Daivos namų garažo. Pirmiausia Gintas ištraukė iš kišenės didelį anties kiaušinį ir parodė.

— Oho, koks didelis! — nustebo Živilė. Ji parodė savo margutį, kuris buvo mažesnis, bet labai dailus. Ir Mirgos margutis buvo dailus ir dar gražiai išskutinėtas.

Atėjo Lino eilė. Jis iš vaškinio popieriaus išvyniojo medinį kiaušinį ir atkišo visiems pasižiūrėti.

— Ar tavo mama iš Afrikos jį gavo? — išplėstom akutėm stebėjosi Gintas. — Mano mama sakė, kad strausų kiaušiniai didžiausi. O strausų čia nėra. . .

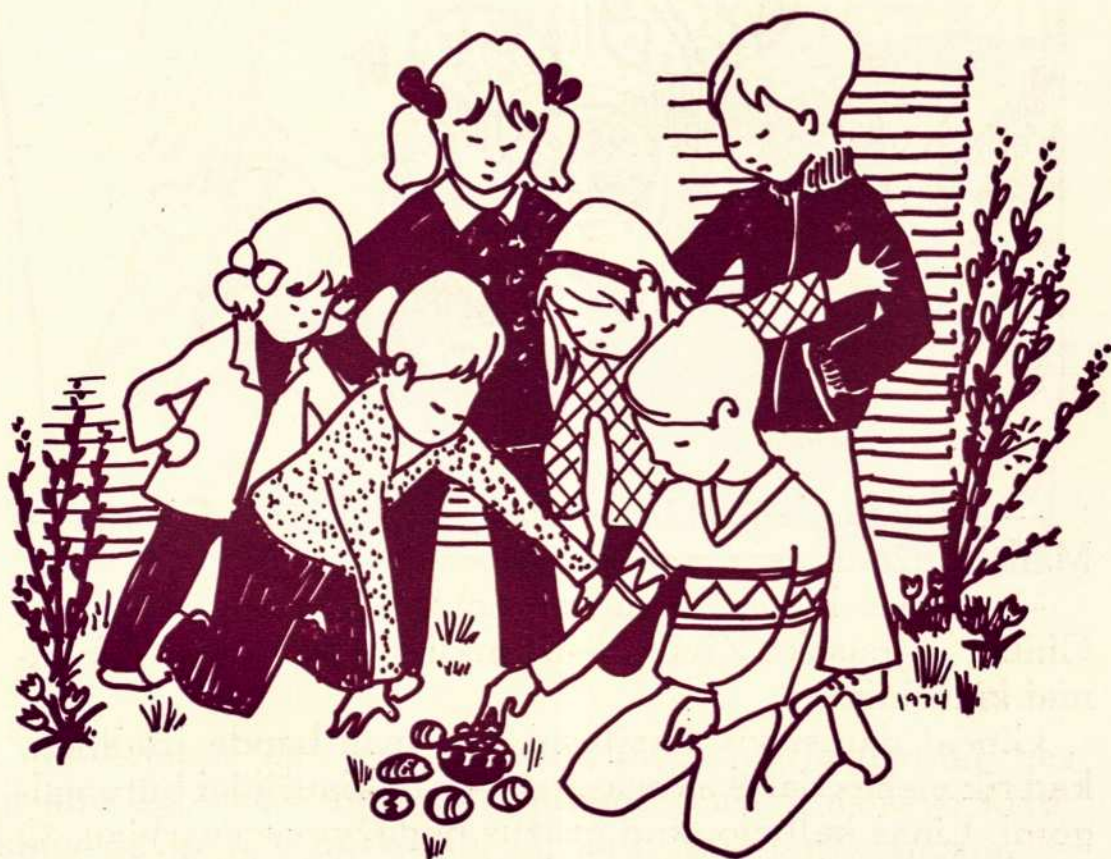
Daivos margutis buvo labai panašus į Lino, tik mažesnis. Pagaliau Arūnas parodė savo šokoladinį kiaušinį.

— Mano didžiausias! Aš laimėjau! — sušuko Arūnas.

— Tavo netikras! — tuoj šoko visos mergaitės.

— Ne paukščio dėtas! — paaikšino Živilė.

— Nesvarbu, — pasakė Arūnas. — Svarbiausia, kad būtų valgomas. Kadangi Lino kiaušinis nevalgomas, tai ir netinka. Mano kiaušinį ir valgyti galima ir jis pats didžiausias. Aš laimėjau.

— Ne! — priešinosi Linas. — Jei mano kiaušinis netinka, ir tavo ne. Šokoladinis kiaušinis ne margutis. Čia margučių konkursas.

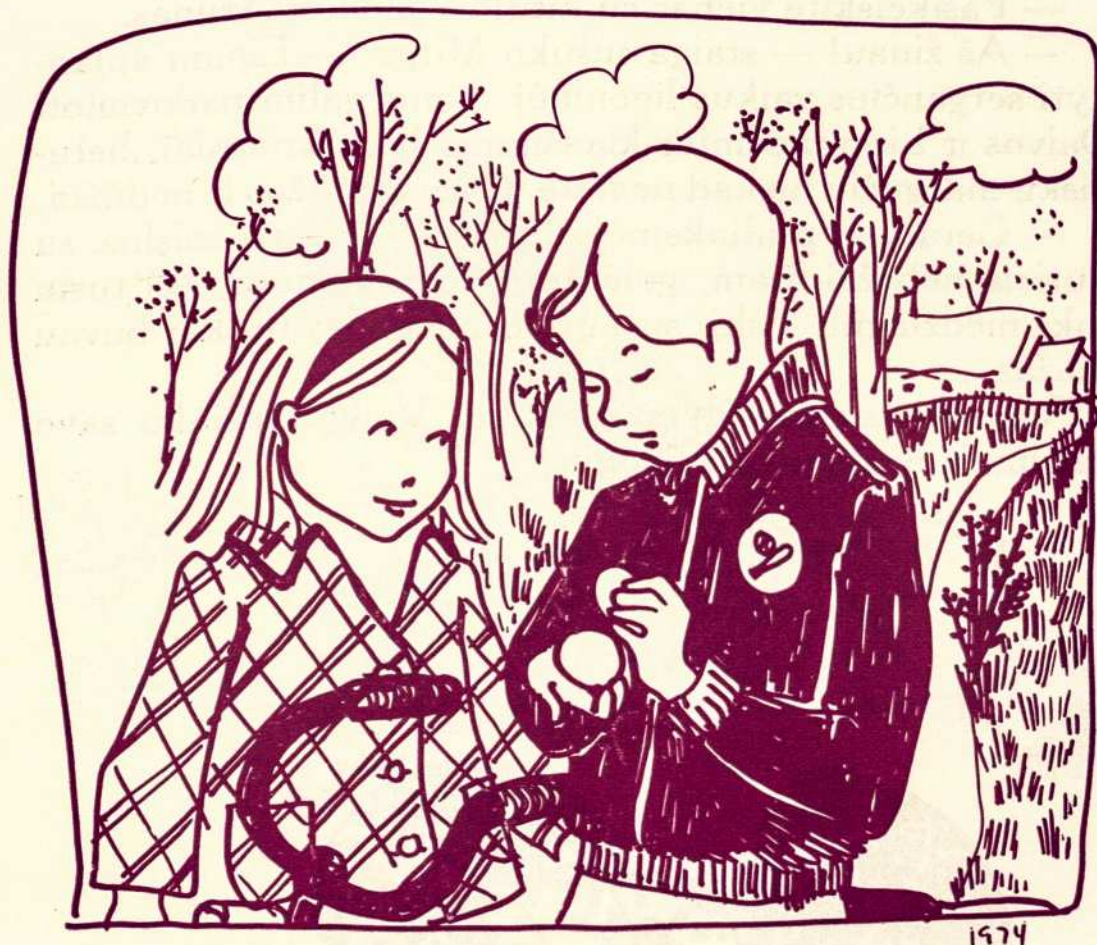
— Aš laimėjau! Aš laimėjau! — šokinėjo Gintas. — Mano didžiausias, mano didžiausias!

— Anties kiaušinių niekas ant Velykų stalo nededa, Gintai, — pasakė Živilė. — Konkursui tinka tik Velykiniai kiaušiniai.

Ginčai darėsi vis karštesni. Arūnas bandė įrodinėti, kad tik vienas dalykas svarbus — kad kiaušiniai būtų valgomi. Linas kalbėjo, kad gražus nudažymas svarbiau. O Gintas šokinėjo ant vienos kojos ir rėkė: "didžiausias!"

didžiausias!” Mergaitės lygino savo tris kiaušinius, sakydamos, kad visi berniukų kiaušiniai konkursui netinka. Taip ir negalėjo susitarti, kuris konkursą laimėjo.

— Tai ką dabar darysim su tais kiaušiniais? — paklausė Linas.

— Gintas tegu savo kiaušinį padovanoja mamai, nes ji jam nupirko ir marginti padėjo. O aš. . . aš savo kiaušinio irgi pati nenudažiau, tai kam nors padovanosiu, — kalbėjo Mirga.

— O mudu su Arūnu susikeisime kiaušiniais, — pasiūlė Živilė. — Mano gražiausias, o jo didžiausias!

— Tai gudruolė! Nori visą šokoladą suvalgyti, — pasakė Arūnas, bet ne piktai.

— Pusę tau atlaušiu, — nusišypsojo Živilė.

— O mudu ką darysim su savo mediniais kiaušiniais? — nusiminęs klausė Linas, žiūrėdamas į Daivą.

— Pasikeiskite vienas su kitu! — juokėsi Arūnas.

— Aš žinau! — staiga sušuko Mirga. — Einam aplankyti sergančius vaikus ligoninėj. Jiems galim padovanoti Daivos ir Lino medinius kiaušinius. Jie, tikriausiai, lietuviškų margučių niekad nematė. O šie ir gražūs ir nedūžta.

— Gerai! — pralinksmino Linas. — Ir savo žaislus, su kuriais nebežaidžiam, galėtume jiems nunešti. Aš turiu tokį medžiaginį kiškį, su kuriuo miegodavau, kai buvau mažas. . .

Visiems tas pasiūlymas patiko. Vaikai surinko savo žaislus ir nužygiavo į ligoninę.

PAVASARIO JUOKAS

Zenta Tenisonaitė

**Spindulėlis atkeliavęs
Laimino visus,
O upelis atsigavęs
Sveikino krantus.**

**Kai bitelę dobiliukas
Kvietė į svečius,
Tai pavasaris jau sukos —
Jaunas ir žvalus.**

**Kai varnėnas užgiedojo,
Šoko mūs vaikai —
O pavasaris tik plojo,
Juokėsi labai.**

IŠDYKĖS KIŠKIUKAS

Rima Karosaitė

Kartą mažame miestelyje gyveno būrys kiškių. Jie visi dirbo fabrike, dažė kiaušinius Velykoms. Laiko buvo maža, reikėjo skubėti. Kiškiai kasdien bėgiojo į visas puses, kiekvienas savo reikalais. Vieni nešė kiaušinius, kiti dažė, tretį dažus maišė.

Į tą visą sujudimą pataikė vienas jaunas, neprityręs kiškiukas. Ir jis norėjo kiaušinius dažyti. Visa bėda, kad nemokėjo kaip. O dar blogiau — nieko nepasiklausė!

Pirmą dieną jį pristatė dažus maišyti. Maišė, maišė kiškiukas, kol nusibodo. Nusprendė pakeisti dažų spalvą, kad būtų įdomiau. Nėrė kiškiukas ilgu koridorium su pilnu kibiru dažų. Nepamatė, kad ateina kitas kiškis, prisikrovęs didžiausią pintinę kiaušinių. Ir, aišku, abu susidūrė.

Oi, oi, kiek daug kiaušinių ištiško per visas grindis! Mažasis kiškis pradėjo verksti. Dabar jis negaus kiaušinių dažymui! Vyresnysis jį ramino:

— Atnešiu daugiau kiaušinių. Tik tu nelakstyk koridoriais.

Mažasis nusišluostė ašaras ir grįžo prie savo maišymo.

Sekantį rytą kiškiukas pats pirmas atėjo į fabriką. Jam labai rūpėjo pradėti kiaušinius dažyti. Buvo dar tamsu. Kiškiukas nematė, kur eina ir atsimušė į šviežiai nudažytų kiaušinių lentyną. Kiaušiniai nudardėjo žemėn. Išsigandęs kiškiukas į jų vietą sustatė apvalius akmenukus.

Ir vėl kiškiukui liepė eiti prie dažų maišymo. Nusiminęs, kiškiukas pasiėmė didelį pagalį ir pradėjo maišyti. Maišydamas, vis dairėsi aplinkui, ar nepamatys ką įdomaus. Pamatė pelę.

Viską užmiršęs, kiškiukas šoko pelės gaudyti. Bebėgdamas pastūmė dirbantį kiškį, kuris įkrito į didelį kibirą dažų. Kitam kiškiui kopėčias sujudino. Kiškis griuvo ir atsisėdo ant ką tik nudažytų kiaušinių krūvos.

Bet kiškiukas nė nematė, ką jis daro. Jis lakstė aplink stalą, gaudydamas pelę. Pastūmė stalą, nuo kurio išsiliejo dažai tiesiai ant sudaužytų kiaušinių. Tai košė pasidarė! O kiškiukas pro tą košę, per duris ir į lauką, nes taip bėgo pelytė.

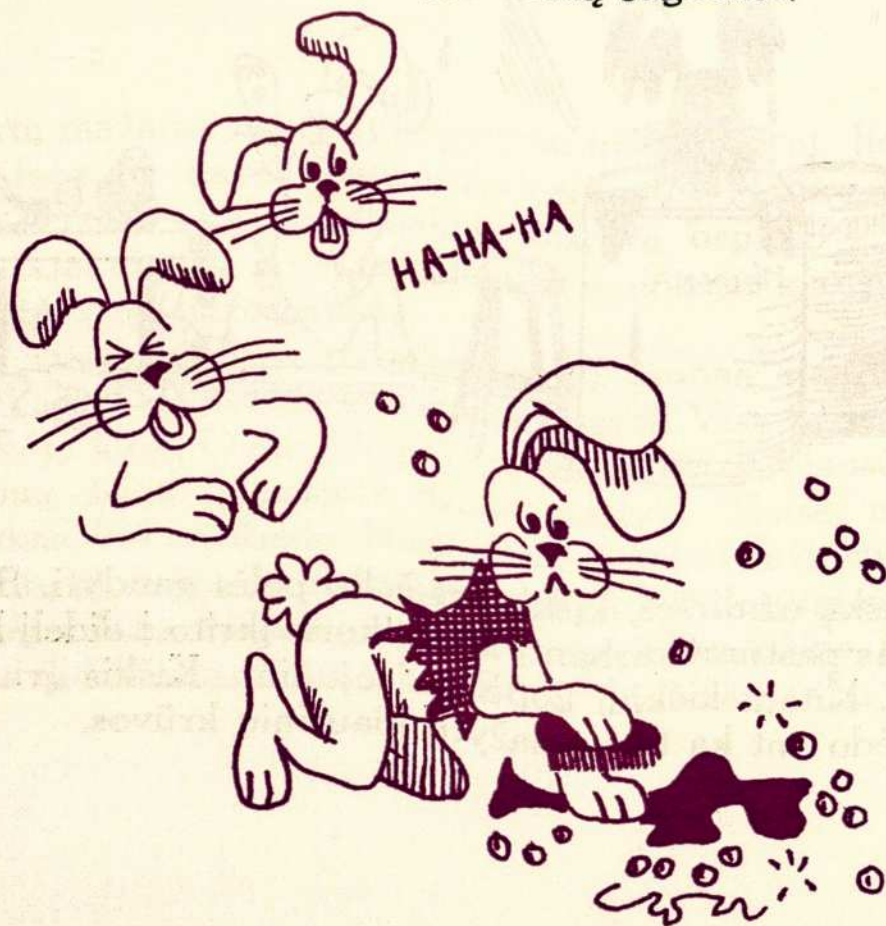
Vyriausias kiškis užtrenkė duris ir nebeįleido mažojo vidun.

— Gana! — pyko jis. — Darbą baigsime vieni. O pas-kui, pažiūrėsim, pažiūrėsim...

Kai visi kiaušiniai buvo nudažyti ir jau vadinosi margučiais, kiškiai juos sudėjo į dėžes. Paruošė išsiuntimui. Kai paskutinis vežimas margučių išvažiavo iš kiemo, tik tada kiškiai pasikvietė tą išdykėlį kiškiuką. Tai buvo diena prieš Velykas.

Kiškiai mažąjį apvilko senais rūbais. Davė jam muilo, šepetį ir liepė fabriko grindis šveisti. O jie visi sustojo eilėje ir žiūrėjo, kaip jis dirba. Saugojo, kad nepabėgtų.

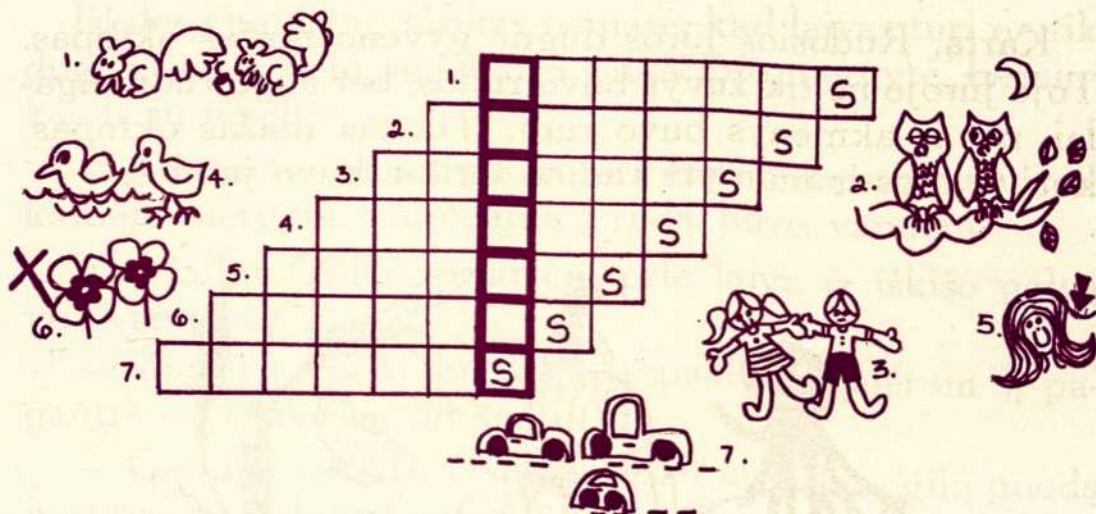
Kiškiukas susiraukęs trynė ir trynė grindis. Bedirbdamas kaltino pelę, kad jam gyvenimą sugadino.

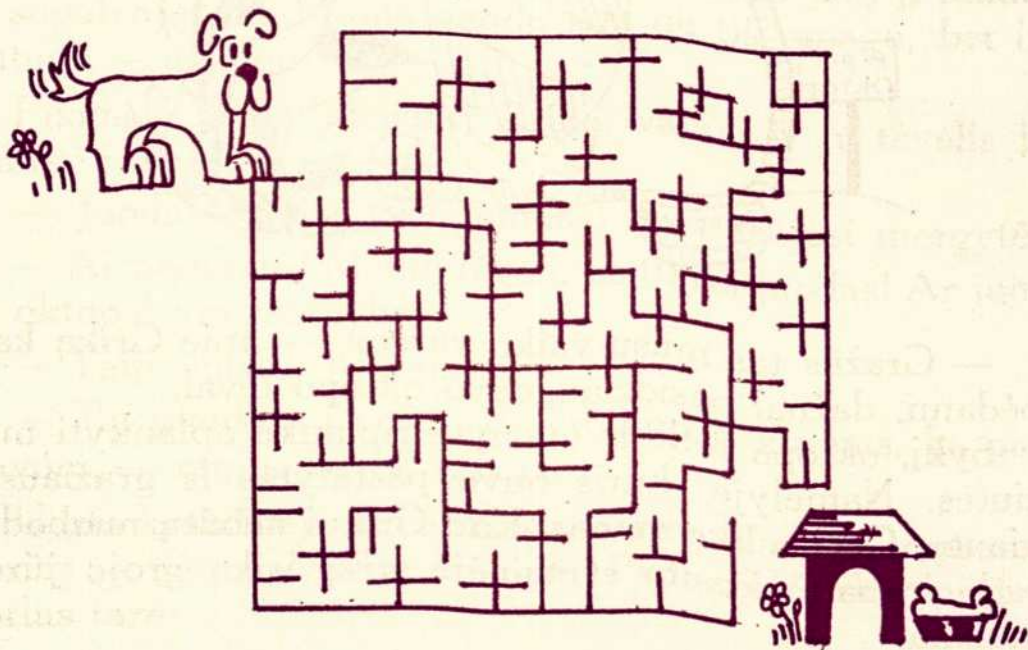
GALVOSŪKIAI

paruošė Rima Karosaitė

Jei slapto žodžio atspėti negali, visus kitus teisingai įrašyti turi! Surašyk, kas vaizduojama paveiksluose.

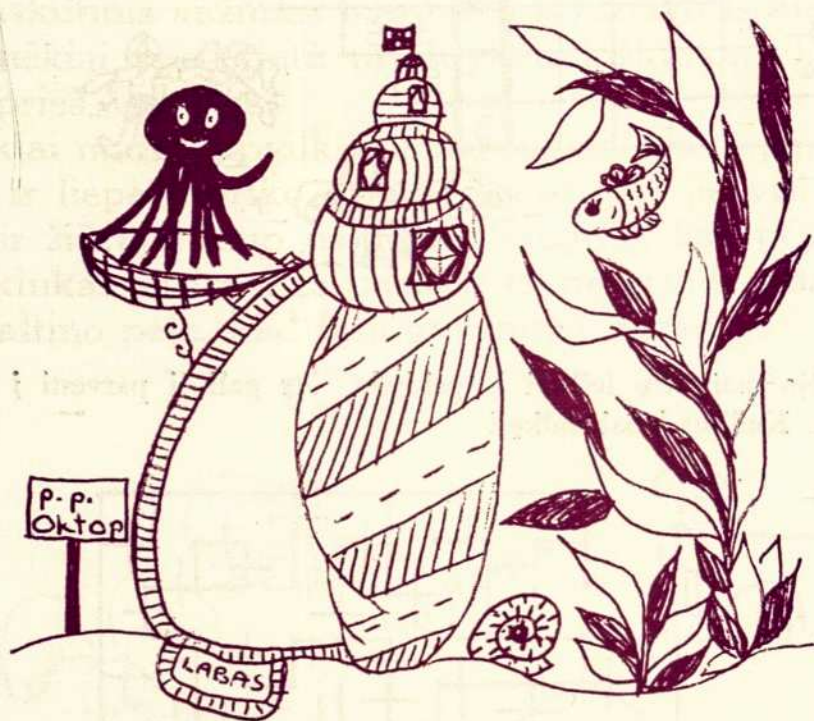
Kudlius išėjo margučių ieškoti ir paklydo. Ar gali jį parvesti į namus? Tik skubėk, Kudlius labai išalkęs!

JUODASIS OKTOPAS GRIKAS

pasaka ir piešiniai
Rimos Valiulytės, 12 m.
Chicago, Ill.

Kartą, Rudosios jūros dugne gyveno mažas oktopas. Toje jūroje ne tik žuvys buvo rudos, bet augo rudi augalai, net ir akmenys buvo rudi. Tik tas mažas oktopas, kurį jo tėtis ir mamytė vadino Griku, buvo juodas.

— Gražus tas mūsų vaiko vardas, — apie Griką kalbėdami, dažnai pasidžiaugdavo oktopo tėvai.

Sykį, oktopo tėtis ir mamytė išplaukė aplankyti močiutės. Namelyje, kuris buvo pastatytas iš gražiausio kiauto, Grikas liko vienas. Kad Griku nebūtų nuobodu, rudo ir balto kiauto svetainėje, visą laiką grojo jūros muzika.

— Muzika tai muzika, — galvojo sau Grikas, bet man jos permažai. . . Kažin, kad aš taip sau šiek tiek į viršų. . .

Galvą iš kiauto iškišęs, Grikas žvalgėsi. Staiga atplaukė laivo dugnas. Pasidarė įdomu. Grikas sumanė tuoj pat pasikelti viršun.

Iškilęs į paviršių, Grikas pamatė, kad laivas turi ne tik dugną, bet ir denį, ant kurio vaikščiojo mergytė, berniukas ir jų tėvelis.

— Keistame vandenyje, turėtų būti ir keistų gyvių, — kalbėjo mergytė, žiūrėdama į rudą jūros vandenį.

Tuo laiku Grikas priartėjo prie laivo ir iškišo galvą virš vandens.

— Žiūrėk, tėveli! Juodas oktopas! Ar galėtum jį pagauti? — šaukė berniukas.

— Gerai, — atsakė tėvelis, — bet atneškite gilų puodą ir stiprų permatomą siūlą.

Vaikai taip ir padarė. Siūlu aprišęs puodą, tėvelis jį įmetė į vandenį.

Sidabru blizgantis puodas Grikui patiko. Jis į jį įlindo ir sugalvojęs, kad tame puode jam ne tik smagu, bet ir patogiu — užmigo.

Puodą ir jame miegantį Griką, vaikai ir jų tėvelis įtraukė į laivą.

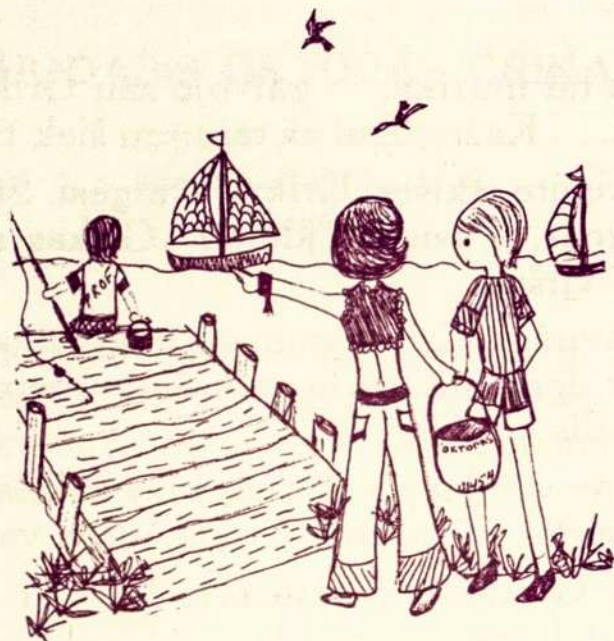
— Juodas! Visai, visai juodas! — stebėjosi mergytė.

— Ar nesakiau! Matai, tėveli, jis tikrai juodas! Ar juodi oktopai yra retenybė?

— Taip, sūnau. Jų reta.

— Tai plaukim į uostą. Parodykim ir kitiems, ką pagavom, — ragino tėvelį vaikai.

Uosto krantinėje buvo daug žmonių. Tarp jų ir profesorius — jūros gyvūnų žinovas. Pamatęs Griką, profesorius tarė:

Tikras keistuolis. Iki šiol tokio dar nemačiau. Ką su juo darysit? — klausė profesorius.

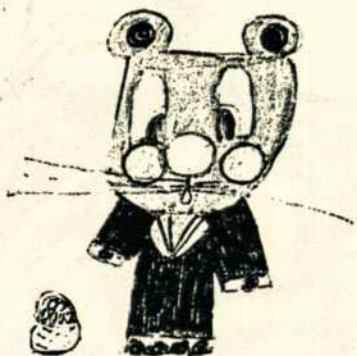
— Mes norime nuvežti jį į akvariumą. Ten jis galėtų augti ir ten jį galėtų pamatyti kiti vaikai, — aiškino savo sumanymą berniukas.

Sumanymas profesoriui labai patiko ir jis pasisiūlė Griką ten palydėti.

Kiekvieną pavasarį, kai mokytojai ir mokiniai ateina į akvariumą pasimokyti apie jūrų gyvius, ilgiausiai sustoja ten, kur plaukioja ir nardo buvęs Rudosios jūros gyventojas — juodasis oktopas Grikas.

paveikslų paroda

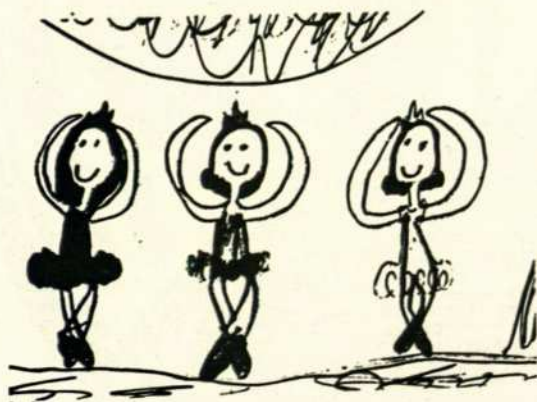
Meškiukas
Daina Janutaitė, 8 m.
Berkeley, Calif.

Mergaitė
Viltis Janutaitė, 4 m.
Berkeley, Calif.

Eglė ir žaltys
Renata Nelsaitė
Fullerton, Calif.

Balerinos
Aleksandra Gražytė, 6 m.
Chicago, Ill.

Medžioklė
Vilija Smalinskaitė, 8 m.
Southfield, Mich.

ALP 1785
L.arch.

NAUJOS KNYGOS

KIŠKIO PYRAGAI

Jono Minelgos
eilėraščiai vaikams

spalvoti piešiniai
Vandos Aleknienės

Išleido JAV Lietuvių Bendruomenės
Švietimo Taryba, Chicago, Ill.

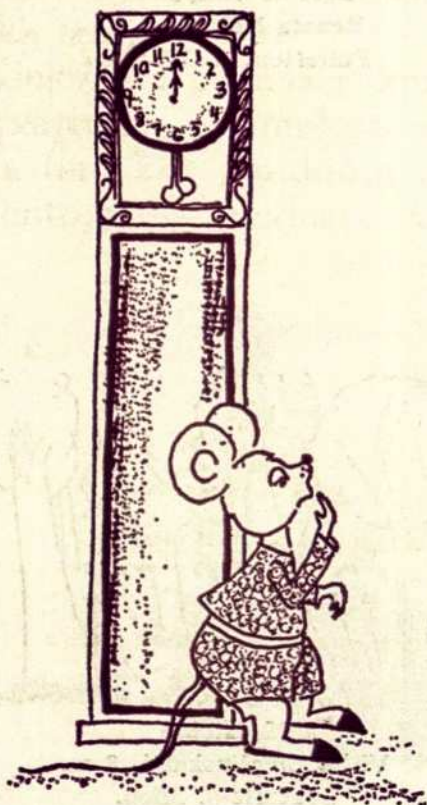
PUPUČIO PASAULIUKAS

Onos Mikailaitės
pasakos su piešiniais

144 psl., kaina \$4.50

galima įsigyti "Eglutės" antrašu:

I.C.C., Putnam, Conn. 06260

91.109.119